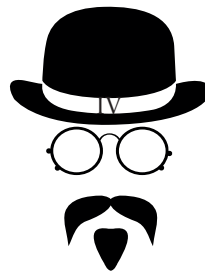

“Učit se, učit se, učit se!”

TGM

- V. I. Lenin

STUDENTSKÝ PŘÍLEŽITOSTNÍK MGVS

IV. ČÍSLO, 16. 3. 2017

CO NAJDETE V NAŠICH NOVINÁCH:

VYZPOVÍDALI JSME STUDENTA PRÁV

Zajímá vás jaký je život na právnické fakultě? Dočtete se o spoustě záležitostí z gymnpláckého života jednoho z úspěšných absolventů Gymnázia. (str. 5)

O LYŽÁKU, NEJEN O LYŽOVÁNÍ

Všichni jsme to zažili. První sníl a prváci už se pomalu balí na lyžák. Jaký byl ten letošní? Zjistíte v reportáži na straně 2.

POSTŘEHY Z PROJEKTU EDISON

Jaké je to ubytovat studenta z té druhé poloviny zeměkoule? Svě zážitky nám sdělí jedna z našich redaktorek. Čtěte článek na straně 2.

DO HORKÉHO KŘESLA JSME USADILI ŽENU!

Štafetu Horkého křesla převzala zbožňovaná španělštinářka, paní Jochcová. Co nám prozradila o své lásce ke Španělsku najdete na straně 6

ÚVODNÍK

ŽIJU, ŽIJEŠ, ŽIJEME?

Rozhodně si netroufnu tvrdit, že jsem do IV. čísla TGM dal vše, co jsem mohl. Nejsm hrdý na odklady, které se na něj pověsily. Přesto se zlepšujeme a z půl roku jsou to dva týdny. A nyní je to tady. Všemi očekávané, promodlené a proplakané čtvrté číslo. Obsah, řekl bych, je nejrozmantější. Pracovali jsme na něm necelé tři měsíce a musím říci, že články se všem redaktorům vyvedly. Pokud však v novém TGM hledáte nějaký pořádek, možná jej tam najdete, ovšem nebyl zamýšlený. Je totiž tak chaotický jako je sám šéfredaktor. Možná by se tento článek měl jmenovat 'Přiznání šéfa'? A k čemu? Vždyť vlastně pro nás, gymnpláky, neplatí žádná pravidla, máme na všechno právo, všechno můžeme, každý jsme svůj. Jediné, co nás spojuje je to, že chodíme do stejného ústavu a možná se pár z nás (těch ostřílenějších) setká v pátek při pohárku. Je to ale to, co je naším posláním? Jsme jedním z pěti gymnázií ve státě, která se honosí přídomkem "Masarykovo", avšak znamená to pro nás vůbec něco? Chodíme po zdobených chodbách tváříc se, jakoby na nás padala atmosféra, jakoby ze stropu létali netopýři a po stěnách stékala voda. Na obědě snad dostáváme na talíř solné hrudky a neustále zakopáváme o stalagmity, že každý týden někdo chodí se zlomenou hnatou? Ano, tak se tváříme. Přijďeme do školy s pocitem "Jak to přežít?" Žijeme potom doopravdy? Zeptejte se sami sebe, jestli to, co právě teď děláte, je to, co chcete doopravdy od života. A teď nemyslím čtení našich skvělých novin. Myslím tím to, jestli směřujete tam, kam máte. A doveďte vás to ke zdárnému konci? A co když konec není? Co potom? Já myslím, že Masaryk to věděl, a proto to dotáhl až sem. Založil nám státeček.

- Pan Kyn, šéfis

WEB TGM!

Redakce pro své čtenáře připravuje web, kde najdete rozšířené vydání TGM. Papírové vydání je již dnes spíše zkrácenou verzí. Na webu najdete například článek o Literárním jaru, který se do dnešních novin nevezl. Sledujte náš facebook pro více informací.

TÉMA

16913

V roce 2011 po celé Sýrii vypukly protivládní protesty, které vyústily v rozdělení obyvatelstva na několik opozičních stran. Syrská společnost se tak stala obětí brutálního násilí a došlo k vytvoření největší humanitární krize 21. století.

Zatímco naše rodiny utrácely své výplaty za nákup vánočního cukroví, popř. všelijakých ingrediencí, zatímco jsme se všichni snažili vymyslet nějaký smysluplný a kreativní vánoční dárek pro člověka, který má snad úplně všechno, a stěžovali jsme si na sousedy, kteří si ani letos nemohli odpustit ten "už trapný domácí ohňostroj", syrská občanská válka si vyžádala ztráty na životech, celkem 2 229 civilistů (a to pouze za celý listopad a prosinec).

Číslo 16 913 popisuje počet ztrát na životech civilistů za celý rok 2016 - z toho 1 984 dětí a 1 237 žen. S příchodem nového roku 2017 o život přišlo za měsíc leden již 781 civilistů a nelze popřít pravděpodobnost, že se tato čísla budou stále zvyšovat.

Spousta z nás o této situaci ví, ale ignorují ji a stěžují si až tehdy, když si uvědomí, že je může připravit o komfort v důsledku neustále panující uprchlické krize.

„Když je dům tvého souseda v

plamenech, nejsi v bezpečí, když zamkneš všechny dveře. Izolacionismus není síla,“ pronesla Angelina Jolie v rámci World on the Move, dne pořádaného stanicí BBC v Londýně. „Síla leží v neobjasnosti pracovat s druhými a žít podle našich nejvyšších ideálů. Nesmíme změnit to, jací jsme, jen protože čelíme krizi.“

Někteří věří, že naše podpora, ať už finanční, materiální, verbální či jakákoliv jiná, je naprosto zbytečná, což je nepravdivá domněnka, která nám stojí v cestě k pomáhání ostatním nebo k významné změně, které jako sjednocená komunita lidí můžeme dosáhnout. Kromě toho však velkou roli hraje také islámofobie a neschopnost lidí rozeznat běžné muslimy od islámských teroristů, což nám brání ve snaze předcházet katastrofám a zachraňovat více životů.

Jestliže jste jedni z těch, kteří pomoci chtějí, nebo někoho takového znáte, můžete navštívit webovou stránku jako Člověk v tísni nebo International Rescue Committee (IRC) a zjistit, jak můžete pomoci. Pozn.: Všechna čísla pochází ze statistik SNHR (Syrian Network for Human Rights).

- Laura Doanová, Kvinta A

O LYŽÁKU,

nejen o lyžování

A je to tu zas. Čas, kdy lyžařské servery překypují zákazníky a Sportissimo hledá nové zaměstnance, kdy rodiče pláčou nad odvodem platby za lyžařské kurzy svých ratolestí, kdy se učitelé morálně přesvědčují, že letos budou striktně dohlížet na dodržování večerky, čas, kdy studenti vymýšlí nejrůznější skrýše a intriky, jak propašovat a následně schovat lahev rumu před zraky dospělých. Ano, tohle všechno je součástí přípravy na lyžařský kurz. Já osobně jsem si vybrala možnost lyžovat v rakouských Alpách. Přiznejme si však, že jen hrstka z nás jela na lyžák lyžovat. Hlavním důvodem, proč se všichni léta těšíme na ten *úžasný lyžák* v prváku, je pravděpodobně seznámení s novými lidmi (u kalíšku). Ale pšt, to se přece nedělá! I přes všechny moje obavy z nesoudného chování mých spolulyžařů a spolulyžaček nás musím velice pochválit. Večerku jsme dodržovali bez větších problémů. Z toho usuzuji, že neviditelný plášť z Harryho Pottera na školní akci příště brát nemusím. Smrtečných pádů z lanovky či nechtěných freeride sjezdů bylo taktéž minimum.

Krásné fotky přírody a především úchvatná panoramata Nassfeldu zahltila Instagram již první den.

Legendární selfička byla pořizována na snad v každé situaci: na lanovce, u lanovky, pod lanovkou nebo třeba ve vaně.

Jednou jsme se pokusili ošálit paní kuchařku a večeri jsme si připravili ve skromných podmínkách sami na pokoji. Jak asi tušíte, mířila za stálého míchání rovnou do koše.

Jak se nám ten čas pobytu krátil, nastala i doba závěrečného úklidu. Domnívali jste se dosud, že není možné ucpat všechny odtoky na jednom apartmánu naráz? Jste na omylu, my jsme to zvládli bravurně. Naštěstí nás naše maminky naučily praktickým dovednostem, jako je prorážet umyvadlo smetákem či přebytečnou vodu odčerpávat naběračkou. Když nastala závěrečná kontrola úklidu, v pokoji jsme zatahli závěsy, aby šero schovalo nějaké ty nedostatky a pak už jen hurá rychle utéct do autobusu.

Lyžařský kurz pro nás byl úžasnou zkušeností, zážitkem, na který jen tak nezapomeneme. Ta atmosféra, ti lidé, to nezažijete nikde jinde. Chtěla bych poděkovat všem svým dobrým kamarádům, starým, či těm zbrusu novým „lyžákovským“ za skvěle prožitý týden na horách. Také chci poděkovat všem pánům učitelům a paním učitelkám za jejich vřelost a trpělivost.

- Kateřina Strnadová

CIZINCI

jsou

NAŠINCI

Na příjezd studentů z programu Edison jsem se opravdu těšila. Mí rodiče z toho byli docela nervózní a program pro ně vymýšleli už měsíc dopředu. Mou největší starostí naopak bylo, jestli bude studentka v pohodě a jestli si budeme rozumět. Slečna, která u nás bydlela, se jmenovala Hashwini a pocházela z Malajsie. Můj táta si nedokázal zapamatovat její jméno, a tak ji překřtil na Hašlerku. Vtipné bylo, že na to opravdu slyšela. Myslím, že celý její pobyt u nás proběhl v klidu, ale i přesto jsme zažili několik menších problémů. Ten první nastal, když jsme se po příjezdu dozvěděli, že je slečna hinduistka a tím pádem nejí hovězí maso. To byl opravdu problém, protože jsme měli na večeri přichystané roštěnky. Nakonec jsme to vyřešili tím, že jsme jí po příjezdu domů rychle osmažili kuřecí řízky. Horší bylo, když nám později řekla, že nejí ani vepřové. To by nebylo tak špatné, kdybychom jí ty řízky neosmažili na sádle. „Co oči nevidí, to srdce nebolí...“ reagovala na to moje mamka a dál už jsme to raději neřešili. Můj otec se navíc vyděsil při pohledu na její tenisky, ve kterých přijela z Prahy snad v domnění, že bude na východě tepleji. A tak jí večer vytáhl mé druhé kozačky, ve kterých pak vděčně chodila po celý zbytek týdne. V pondělí ráno čekal Hashwi nezapomenutelný zážitek, kterým byla tři-čtvrté hodinová cesta přeplněným autobusem do školy. Na samotné škole ji nejvíce překvapilo to, že je smíšená a že nenosíme uniformy. V Malajsii je totiž většina škol pouze pro dívky, nebo pro chlapce a kromě univerzit musí chodit ve stejnokrojích. Po škole jsme se vypravili spolu s Karlem, klukem z Indonésie, Wendy, slečnou z Číny a mou spoluzáčkou Ester na Kohútku. Sice tam bylo krásně, ale taky pořádná zima, a tak jsme skončili v hospodě u proslulých borůvkových knedlíků. Myslím, že jim všem chutnaly, protože u těchto národů platí: Čím sladší, tím lepší. Večer jsme se ještě byli podívat do lékárny, kde jim mamka ukázala, jak se míchají mastičky. Karla ale nejvíce zaujal ochranný štít, který měl celou dobu na hlavě. Karel totiž studuje práva, a tak nejspíš nezná laboratoře tak dobře jako my, kteří se je během svého studia marně snažili vyhodit do vzduchu. Další den jsme využili krátkého rozvrhu a vzali je do Karlovic na běžky. Tentokrát se k nám přidal ještě spoluzák Tomáš, který ubytovával Karla. Podařilo se nám úspěšně uběhnout jedno kolo

na okruhu, vyfotit a natočit tisíc záběrů na Instagram a pak jsme se přesunuli do kostela. Chtěli jsme využít toho, že místní farář byl v Tichomoří a v Irsku, a tak uměl mluvit anglicky opravdu dobře a mohl jim říct hodně o Valašsku, křesťanství a místním kostele. Při odchodu Hashwi zaujalo, když viděla, jak se lidé křížují. „Mohla bych taky?“ zeptala se mě. „A nebude to vadit tvým bohům?“ odpověděla jsem jí. „Ne, my jich máme hodně,“ řekla a pokřičovala se pro jistotu dvakrát. Další zastávkou byla dostihová stáj u pana Holčáka, kde nám ukázali dostihové koně. I když si myslím, že největším zážitkem pro ně bylo posezení s panem trenérem, který jim ochotně naléval slivovici. Wendy měla už po dvou panáčích hodně veselou náladu a Hashwini s Karlem vypadali taky hodně *happy*. Stejně byl pro mě ale největším úspěchem dne fakt, že se mi podařilo dostat Toma do kostela. Ve středu jsem konečně viděla prezentaci naší studentky, kterou si pilně připravovala v neděli večer. Odpoledne měl každý svůj vlastní program. Ester vzala Wendy sáňkovat, Tom s Karlem byli na zámku, a já jsem vzala „Hašlerku“ ke svým prarodičům, abych jí ukázala naše zvířata a jak to vypadá na vesnici. Večer jsme se všichni sešli u piva, abychom oslavili Hašlerčiny narozeniny. Ve čtvrtek odpoledne už mi bohužel odjela, ale aspoň jsme se s ní, Karlem a Wendy společně rozloučili v aule. Wendy a Karel ale na Vsetíně zůstávali až do pátku, kdy stejně jako Hashwini odjížděli do Vídně. Víkendy mají totiž volné, a tak se rozhodli podívat dál po Evropě (O týden později jela Hashwi do Berlína). Akorát Wendy byla z cesty do Vídně trochu nespavá, protože požádala Karla, aby našel hotel blízko u nádraží, kvůli jejímu těžkému kufru, se kterým se nechtěla tahat přes půlku města. Jenže Karel místo toho zarezervoval hotel vedle hospody. Myslím, že jej pobyt u Toma hodně poznamenal...

Na závěr bych ráda řekla, že mi společně strávený čas s těmito lidmi hodně rychle a příjemně utekl. Také doufám, že bude projekt Edison v naší škole pokračovat i v příštích letech a že zájem o ubytování studentů bude obrovský. Myslím, že budu mluvit zároveň i za Ester a Toma, když řeknu, že jsme si to opravdu užili a že to stojí za to. Také jsme byli pozváni do Indonésie, Číny a Malajsie, čehož jednoho dne hodlám využít a znovu je všechny vidět. :)

- Marie Ptáčková, 7.AV

ČERNOŠSKÝ MODEL POHORŠUJE ČECHY

Když se čtyřicetiletý model Alpha Dia objevil začátkem roku v reklamním letáku společnosti Lidl, nenapadlo by jej, jak negativně na něj budou lidé reagovat. Řetězec Lidl distribuuje letáky do mnoha zemí, avšak rasistické poznámky vůči negroidnímu modelovi na facebookové stránce společnosti směřují výhradně od českých občanů. Komentáře na facebooku typu: „Proč máte na reklamním letáku černocho, víte, že tím štvete hodně lidí, kteří ty darmožrouty a parazity nemůžou ani cítit a bojí se jich...“ mluví za vše. A to je jen jeden z mnoha.

Německý server tuto situaci popsal jako „rasistický shitstorm“ (doslovný překlad nejspíš nebude nutný). Češi se tímto dosti nevybíravým způsobem veřejnosti prezentují jako národ rasistů, a to od některých českých politiků až po ženu s profilovkou na facebooku hlásající: Islám v ČR nechceme. Není ve 21. století poněkud zpátečnické odsuzovat výskyt černošských modelů v reklamních letáčích pro náš region? Argumenty typu: „Od letáku v České republice čekám typicky české modely a ne multikulturní dovoz,“ jsou, slušně řečeno, zcestné. Ohánění se tím, že imigrantů je teď všude plno, nás přivádí k úplně jinému tématu, než výskyt rodilého Němce z Hamburku v letáku Lidlu.

Z opačného pohledu jsou zde ale například oscarové nominace z minulého roku, které se některým zdály být „moc bílé“. Je pravda, že vás dneska za rasistu může označit kdekdokdo, a to pomalu kvůli čemukoliv. To nic nemění na faktu, že urážet člověka výhradně kvůli barvě jeho kůže je nemístné. Proč mají vůbec lidé potřebu se k něčemu takovému vyjadřovat? Jako by dávno nevěděli, že existuje více ras než jen ta bílá.

A pokud si někdo nekoupí oblečení, které se mu líbí, jen proto, že jej předvádí černocho, tak je jen otázkou času, než nám bude vadit Rey Korantgeng ve večerních zprávách.

- Radek preis

VRAŤTE MI AUTOMAT!

S novým rokem přišlo do naší školy hodně změn. Mezi nimi je i tzv. „Pamlsková vyhláška“. Hrozně mě to rozčílilo. Co mám jako dělat, když zapomenou svačinu? To budu čekat 6 otravných hodin na ten oběd, kterého bude málo? (Nebo se zase nepovede, ale to už je jiná věc) Pochopíte, někteří jedinci, zvláště v zimě, jsou hodně žraví. No každopádně, zachránil mě pan ředitel, zakázal vstup určitým osobám do bufetu a přenesl automat do třetího patra! Sláva jemu. Ale kam mi zmizel automat u jídelny? Já vím, znám možná rozmazleně nebo tak něco, ale prostě ty bagety. Nikdo mi je nenahradí. Bageta s nugetkami, kápií a dressingem. Nic mi nezlomilo srdce víc. Párky v rohlíku se taky dají, paní Bufetová je vážně skvělá, co si budeme povídat. Ale ty BAGETY! S colou nejlépe, to mě pokaždé nakoplo před hodinou (nebo v hodině fyziky). Tolik sacharidů a tak. Opravdu smutným. Doufám, že má láska k bagetám a smutek nad ztrátou jdou hodně vidět, protože já trpím. Nikdy nepřestanu pít ody na své milované bagety... Ó bagetky mé milované, s láskou z automatu vytahované, oběťmi jste se nadobro staly, kolik jste mi toho daly..

- Rybízek

BOJ PROTI SLADKÝM NEZDRAVÝM KAŠTANŮM

Kdysi dávno, když ještě rohlík stál 20 haléřů a my stáli v řadě na banány, žila v našich lesích i divoká zvěř. Jeleni, daňci, srnci, divočáci... v podstatě vše, co dnes najdete jen v učebnicích biologie. A tato zvěřina si žila svým vlastním životem. Měla svá vlastní pravidla, zákony, systém vzdělávání apod. Byl to systém vskutku promyšlený a fungoval velmi dobře. Jednoho dne však napadla tehdejšího významného politika, představitele JSSD - Jeleni strany sociálně demokratické, zajímavá myšlenka. Při procházce v lese totiž uviděl mláďata daňka skvrnitého, která se mu zdála až moc při těle. Proto navrhl pětičlennému výboru, aby omezil přísun nezdravých plodin, zvláště pak kaštanů do revírů, kde probíhá výuka této zvěře. Výbor poté sepsal soubor plodin, které již jeleni, daňci a srnci do věku 3 let nesmí konzumovat. Když se to dozvěděli jeleni provozující krmelce v těchto vzdělávacích zařízeních, byli zděšeni. Další problém byl v tom, že v těchto zařízeních studovala zvěř až do věku 6 let. Nicméně pod hrozbou vypálení celé oblasti museli jeleni tento zákon přijmout a udělat opatření, aby zamezili přístupu mladších tří let do krmelců. Nápadů jak to udělat bylo mnoho. Od turniketů před krmelci po prokazování se průkazem u nákupu kaštanů. Po revíru se také začaly šířit vtipy jako: „Jeden kaštan prosím“. A jelen u pokladny říká: „A tři už byly?“, apod. Nakonec to však jeleni vyřešili elegantně. V den účinnosti zákona ředitel zdejšího revíru pouze oznámil, že je zakázán vstup mladším tří let do krmelců, ale když budou nutně potřebovat doplnit energii, mohou si koupit suchou slámu a zapít to vodou z potoka. Na závěr nepřímou vyzval k jeho obcházení. Všichni byli poté spokojeni a jen si říkali, kteří blbci toto vymysleli. Zvláště ní paralelou je, že ředitel revíru a onen významný politik jsou ze stejné politické strany. No, zajímavé věci se dějí mezi touto divokou zvěří. Ještě že my lidé jsme chytřejší. Tohle by se u nás nikdy nemohlo stát.

ZELENÝ SVÁTEK SE SLAVÍ I U NÁS

17. březen je spjatý se známým zeleným svátkem svatého Patrika. Málo z nás ví, že se tento svátek slaví díky křesťanem založenému Patrikovi, který údajně do Irsku přinesl křesťanství. Lidé tento den oslavují zejména v Irsku, ve Velké Británii, v Austrálii, na Novém Zélandu a v Severní Americe. Proč zrovna zelená barva? Symbolem je právě zelený trojlístek, který podle legendy sv. Patrika měl sloužit jako pomůcka pro šíření křesťanství. Lidé se v tento den snaží jíst či pít zelené věci jako např. špenát, zelené těstoviny, pistáciovou zmrzlinu nebo zelené pivo. Také oblečení hraje velkou roli. Zelená barva musí zářit ze všech stran. V tento den se konají různé přehlídky a festivaly, které doplňuje tradiční irská hudba a tance. I přesto, že v České republice mnoho Irů nežije, najdou se zde irské hospody a dokonce i obyčejné hospody, které tento svátek slaví. Jako třeba naše známé vsetínské Tři Opice, kde se Den svatého Patrika rozhodli oslavit v sobotu 18. března za doprovodu kapely Acoustic Irish, která k poslechu i tanci zahraje právě irskou a keltskou muziku.

OMALOVÁNKA

JAN NOVÁK

INTELIIGENCE: 18 IQ

SÍLA: UZVEDNE SUD S PIVEM

VÝDRŽ: 15 PIV A DVA PANÁKY

TALENT: PIVO NOSEM

SLABINA: POČURÁVÁ SE

ŠANCE NA MATURITU: 69%

CINTRAM TAPÍR

INTELIIGENCE: 3051 IQ

SÍLA: NOHY UNESOU TĚLO

VÝDRŽ: 13 MOODLŮ ZA DEN

TALENT: ROZDĚLÁNÍ OHŇE
BRÝLEMA

SLABINA: 0 KAMARÁDŮ

ŠANCE NA MATURITU: 30π

ZAKARIGUNDI

INTELIIGENCE: 98 IQ

SÍLA: 3 KONĚ

VÝDRŽ: Z ETIOPIE DO EVROPY

TALENT: NESPÁLÍ SE

SLABINA: NECHÁPE
PRINCIP PENĚZ

ŠANCE NA MATURITU:

JAK SE ŽIJE NA UNIVERZITĚ.

Tak na začátek nějaké krátké představení...

Jmenuji se Ondřej Sedlařík, absolvoval jsem vsetínské gymnázium v roce 2015, pokud dobře počítám, a druhým rokem studuji Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze. Většinu svého času trávím v Praze, ale tím, že mám spoustu kamarádů na Vsetíně a v jiných městech, tak jsem většinu prvních let stále pendloval mezi Vsetínem a Prahou, teď už se mi většina známých přesunula do Prahy, proto se vše snažím ustálit tímto směrem, i s ohledem na to, že mám v Praze praxi v oboru a vydělávám si tam, a domů se vracím víceméně jen za pár lidmi, spolužáky z gymplu a hlavně za rodiči.

Takže každý týden v pátek v Opicích pravděpodobně padá, co...

Ano, to hodně padá, i když tento pátek se chystám. :) Myslím, že návštěvování Opic tak nějak patří k tomu být na Vsetíně. Stále považuji Opice za takovou gympláckou hospodu, kde se člověk potkává nejen se svými spolužáky, ale i s těmi,

Stydím se to přiznat, ale protože jsem věděl, co chci dělat, uzpůsobil jsem tomu můj přístup k výuce – předměty jako fyzika, chemie, biologie jsem bral jako nutné zlo a nebylo to ani tak tím, že by mi nešly, ale tím, že jsem hodně dával dějepisu, společenským vědám a jazykům, a to ostatní jsem cíleně zanedbával. Zpětně to беру jako chybu, možná jsem v rámci všeobecného přehledu mohl dávat víc i tomu ostatnímu, protože ta příprava do školy na gymnázium určitě nestojí tolik času.

Hodně lidí čas promarní třeba na facebooku...

Přesně, já jsem tedy svůj volný čas směřoval k volnočasovým aktivitám a hlavně k divadlu. Hrál jsem v gympláckém i v zuškovém souboru – v obou jsem potkal mnoho skvělých kamarádů. Má to také své výhody, protože jsem nedávno šel za zlevněné vstupné na nějakou přednášku. Jsem velmi rád, že jsem měl možnost směřovat svůj volný čas k těmto aktivitám, divadlo mi velmi pomohlo a rád na něj, i díky

divadlu převážila a zpětně toho ani trochu nelituji. Vsetínské gymnázium mě v hodinách – a nejen v nich – velmi dobře připravilo na moji vysokou školu. Myslím, že k našemu gymplu se budu hlásit celý život, ta příprava za to opravdu stála.

Což dokazuje i to, že rozsah dvou vysokoškolských zkoušek byl rozsah učiva semináře politologie a práva a společenskovedního semináře, tím jsem měl ulehčenou práci. Vzpomínám si, že i když jsme v těch hodinách nadávali, jak toho máme hodně, tak konkrétně na právech se vše zúročilo.

Jaké sis zvolil semináře ve třetím a ve čtvrtém ročníku?

Zvolil jsem si seminář politologie a práva s Mgr. Klumplerovou, což považuji za jedno s největších štěstí mého života, pak jsem měl dějepisný seminář s panem Mgr. Halmazňou, potom seminář psychologie a sociologie (dnešní společenskovední seminář) s Mgr. Sedláčkovou a Mgr. Urubkem. Líbilo se mi, že to nebyly semináře

bylo správné, všeobecný přehled je také důležitý.

Co bys tak doporučil studentům, kteří chtějí studovat právo?

První bych jim doporučil, aby se zeptali nějakého studenta práv, co studium práva obnáší – doporučuji tedy přečíst tento rozhovor. :) Spousta lidí má představu, že se donekonečna drtíš paragrafy nazpaměť, to vůbec není pravda. Učíš se souvislosti, vidět v tom výrokovou logiku, která je v zákonech obsažena, proto neopovrhujte matematikou.

Doporučil bych také nemít strach, dejte si semináře psychologie, dějepisu, logiky, obecně společenských věd, tyto předměty připravují na přijímačky (TSP, OSP) po formální stránce. A hlavně dělejte to, co vás baví! Právo je škola jako každá jiná, a když to nevyjde, život jde dál, rozhodně bych si neříkal „Na právo nemám, kašlu na to.“

OČIMA STUDENTA PRÁV

ANEB OD SPORU S UČITELKOU NA PRF UK

keré na gymnázium potkal a poznal. Také velmi oceňuji, jak se Opice za poslední dva roky zvedly, a všeobecně i kultura je na vyšší úrovni, je kam jít. Mrzí mě, že se vše zvedlo, až když jsem odešel do Prahy, mám pocit, že když jsem chodil na gymnázium, moc velká sláva to na Vsetíně v oblasti kultury nebyla.

Kdy jsi začal přemýšlet o oboru studia?

Já jsem byl jeden z těch, kteří se poměrně záhy rozhodli, co by chtěli po gymnázium studovat. Na základní škole jsem měl jistý spor s jednou z mých učitelek, a po tomto sporu jsem v sobě cítil pocit křivdy. Řekl jsem si, že nechci, aby se to v životě opakovalo! Chtěl jsem být ten, kdo má možnost se bránit, a naivně jsem si myslel, že mě k tomu práva dostanou. :) Už tedy při příchodu na čtyřleté gymnázium jsem byl rozhodnutý studovat právo.

lidem tam a mé lásce k předvádění, vzpomínám.

Část lidí jde na gymnázium proto, že chce o čtyři roky posunout rozhodování, kam dál v životě směřovat, tvůj případ to tedy nebyl. Pamatuji si, že když jsem v prvním nastoupil, spousta mých spolužáků neměla ponětí, co by chtěli dělat. A ve finále, spousta mých spolužáků to ponětí neměla ani týden před podáním přihlášky na vysokou školu. :) Já naštěstí patřil do té druhé skupiny, věřil jsem, že mě gymnázium na vysokoškolské studium dobře připraví – musím uznat, že vsetínský gympl mi dal dobré základy.

Když jsem se rozhodoval, jestli jít na gymnázium na Vsetín nebo do Zlína, mnoho známých mě od Vsetína odrazovalo, protože přece jen gymnázium Lesní Čtvrť má větší prestiž. Nakonec ale láska k

pojaté čistě jako příprava na maturitu, ale že nás nutily přemýšlet a dívat se na věci širším pohledem, každý ze seminářů a každý z učitelů mi něco dal.

Také si myslím, že kdyby naše gymnázium směřovalo pouze přírodovědným směrem, nebylo by to dobře. Společenskovední základ, jazyky a dějepis nám pomáhají se ve světě orientovat – tyto předměty pomáhají např. u voleb a jsou velmi důležité při tvoření názoru každého člověka na svět. Proto by, dle mého názoru, měly být zachovány alespoň v tom rozsahu, v jakém jsou teď. Na druhou stranu do toho nevidím a mám ke společenským vědám otevřenější přístup než lidé, které to nezajímá, to je přirozené – kolik lidí, tolik názorů. Směřovat všeobecně gymnázium jen jedním směrem, ať už přírodovědným nebo společenskovedním, by ne-

Zajímá tě, jak to funguje na kolejích, proč většina studentů právnické fakulty opouští první přednášku po potlesku a jak je to s prací v advokátní kanceláři? Vyčkej brožurky „Jak fungují lékařská a právnická fakulta“, nebo mě kontaktuj na e-mailu jan.jurcik@student.mgvsetin.cz

libim- seti.cz

Dáváme šanci kantorům, aby si zvolili své favority ke státním maturitním zkouškám. Profily uchazečů naleznete u omalovánky.

MACHÁŇOVÁ JOCHCOVÁ O JEJÍ LÁSCE KE ŠPANĚLSKU

Pro čtvrté číslo časopisu jsme do Horkého křesla posadili konečně ženu! Učitelku španělštiny - paní Macháňovou. Dozvíte se jak je to se španělskou kulturou či přírodou, jestli je lepší Česko nebo Španělsko. Ale nebojte, není to celé jenom o Španělsku!

Chtěla jste být odmalička učitelkou?

Ne. Jako úplně malá si to nepamatuji, ale maminka tvrdí, že jsem prý chtěla být zpěvačkou. Jako dítě mladšího školního věku jsem toužila být indiánským náčelníkem Apačů (Vinnetou), to mi vydrželo docela dlouho... Pak přišlo hudební období, uvažovala jsem o konzervatoři, hře na cimbál, ale uplatnění by bylo v té době pouze výuka na ZUŠ, takže zvítězilo gymnázium.

Jak jste se dostala ke španělštině a proč zrovna tento jazyk?

Španělština, to byla láska na první pohled, vlastně poslech. Měla jsem ji nejprve jako volitelný předmět na vysoké škole, ale hned po první hodině jsem věděla, že to je srdeční záležitost a že budu měnit obor. Takže jsem za dva roky intenzivního studia s rodilými mluvčími mohla zkusit přijímací zkoušky na španělštinu – a povedlo se! První roky na filozofické fakultě byly mezi ostatními studenty, kteří přišli z bilingvních gymnázií, strašně náročné a přiznávám, že jsem si i pobřežela. Ale nelituju! Španělština je prostě nádherná.

Navštívila jste všechny oblasti Španělska? Líbí se vám španělská kultura?

Všechny oblasti ještě ne. Ve Španělsku mi chybí Extremadura a z Latinské Ameriky je toho víc – nejvíc mě láká Peru a Venezuela. Kultura? Samozřejmě, taková siesta po obědě by se mohla zavést i na našem gymnáziu. A co teprve pořádná fiesta s ochutnávkou tapas!

A co španělská příroda? Nebo máte radši tu českou?

Mám Česko ráda, zvlněnou valašskou krajinu, podzimní barvy, ale po pravdě jí trochu chybí rozlehlost. Třeba v centrálním Španělsku v Castilla la Mancha, když stojíte uprostřed nekonečné mesety* a to nebe s mraky je najednou tak blízko... fantastické pohledy. No anebo jihoamerická džungle. Jste sice okamžitě mokří až na, ale ty zvuky, vůně, rostlinstvo.

Měla jste ráda cizí jazyky, když jste byla studentkou na gymnáziu?

Měla jsem k nim víceméně neutrální vztah. Angličtina se mi líbila po zvukové stránce, ale nějak jsem se prala s její strukturou. A ruština, kterou jsme měli povinně z politických důvodů, však víte, jak je to s čímkoli v životě, co musíte.

Co vás nejvíce baví na učení?

To je kombinace více věcí, nedá se na to krátce odpovědět. Ale jedna z nich je zpětná vazba. Když vidím ten výsledek z nuly v prváku a u maturity už spolu mluvíme ve všech základních časech a tématech.

A co koníčky mimo školu?

Mám ráda cestování a poznávání nových zemí (ale ne ten proces přesouvání na místo), památky, dobré jídlo, ráda čtu a momentálně mě chytly standardní a latinskoamerické tance. Chodíme s manželem do kurzu a musím říct, že to byl od něho úžasný dárek k narozeninám.

Jak dlouho učíte tady na gymnáziu?

Učím tady od roku 2001.

Chtěla byste žít ve španělsky mluvící zemi?

Trvale ne, ráda se vracím domů. Ačkoli důchod na Ibize – to si umím představit, proč ne? Ta zima tady mi dává zabrat.

Kde se vám ve Španělsku líbilo nej-více a proč?

Musím vybrat jenom jedno místo? No dobrá, z měst Sevilla a krajina asi na ostrově Tenerife. Byla jsem

tam totiž v květnu, a když „ostrovy věčného jara“, jak se Kanárům také říká, navštívíte na jaře, tak je to ještě „jarnější“. Úžasné scenérie. Doporučuji.

Doporučila byste naše gymnázium?

¡Claro que sí! (Ovšemže)

Co vás baví a nebaví na pozici třídní učitelky?

Nejdříve co mě nebaví: papírování. A co mě baví: hlubší vztahy.

Plusy a mínusy našeho gymnázia?

Asi zase chcete krátkou odpověď, což není lehké. Začnu negativem: malá a pouze jedna tělocvična. Pozitivních je spousta věcí: od vybavení (laboratoře, hudebna...) přes kvalitní výuku či kroužky (sbor, divadlo), stužkovací ples, sportovní kurzy atd. Na škole se toho děje hodně. Myslím, že kdo ze studentů opravdu chce, může se realizovat.

Chutná vám španělská kuchyně?

Ano. Oblíbená jídla: tortilla española, paella, gazpacho, ryby na spoustu způsobů a samozřejmě to jejich café con leche.

Vařila jste někdy nějaké španělské jídlo?

Vařím pravidelně např. estofado de cordero, což je jehněčí dušené se zeleninou.

Pokuste se popsat 3 slovy.

Tak to neumím. Sama sebe mnohdy překvapím. Ale dobrá, zkusím to. Jako správná učitelka vám to neusnadním, budete si to muset vyhledat ve slovníku: soy una persona sincera, constante y amante de arte.

Jakou hudbu posloucháte? Chodíte ráda na koncerty?

Nemám vyhraněný styl. Líbí se mi spousta různých skladeb a autorů. Podle momentální nálady. Je fakt, že píseň nebo skladba musí mít krásnou melodii a harmonii. Nemám ráda rap, techno a hip hop. Na koncerty moc nechodím,

protože nerada poslouchám celé 2 nebo 3 hodiny stejný styl a nejsem tak zapáleným fanouškem nikoho, abych to podstoupila. Vlastně ano, někoho bych našla. Koncert Ennio Morriconeho v Praze a Mozartův Don Giovanni – paráda.

A 5 rychlých otázek nakonec:

Káva nebo čaj?

Café con leche

Divadlo nebo kino?

Obojí

Klasika nebo moderna? (v hudbě)

Klasika

Podzim nebo jaro?

Jaro

Česko nebo Španělsko?

Sevilla a Lhota – obce moje

nejmilejší

*meseta je označení pro centrální náhorní plošinu ve Španělsku

NAJDEŠ
NÁS NA:

STUDENTSKE
NOVINYTGM

REDAKCE
TGM

POPCORN

POCHUTINA, KTERÁ ZACHRÁNILA FILMY

Blikání stříbrného plátna a popcorn jsou ve Spojených státech neoddělitelně propojeny. Ale jak k tomu vůbec došlo?

V roce 1920 přišel vynález přenosného stroje na výrobu popcornu a s ním i popularizace této dobroty. Poté lidé mlsali popcorn na sportovních akcích, v barech, na karnevalech, prostě všude, kde si pomyslíte - kromě kina.

Tehdy byly filmy novou formou umění a jejich prezentace zpočátku kopírovala styl tradičních divadel s grandiózními halami zdobenými křišťalovými lustry a červenými koberci. Majitelé biografů vytvářeli prostředí sofistikovanosti a luxusu, do kterého popcorn jaksi nepatřil. Ovšem o několik let později, technologie a ekonomika změnilly všechno.

Nejdůležitější posun filmové technologie byl vynález synchronizovaného zvuku. Od roku 1927 bylo možné slyšet, co herci říkají namísto čtení mezititulků*. Toto umožnilo užít si film i lidem negramotným, často chudým a také dětem, které odrazovalo prostředí honosných kinopaláců.

V třicátých letech přišla Velká hospodářská krize. Mnoho kin zkrachovalo a těm, co se udržela, se těžko dařilo získat dostatek peněz na přežití. Všichni ve filmovém průmyslu trpěli, s výjimkou pouličních prodavačů. Popcorn byl levný a byla to jedna z mála věcí, kterou si lidé ještě mohli dovolit. Stal se první dobrotou, kterou lidé tajně pašovali do kin.

Jeden oklahomský bankéř, který ztratil jak práci, tak domov, začal prodávat popcorn před kinem. Během pár let si vydělal dost peněz na to, aby si koupil zpět svůj dům a k tomu farmu i obchod. Jiný mladý muž, Kemmons Wilson, ukončil studium, aby mohl živit svou rodinu, a začal prodávat popcorn před kinem. Zanedlouho si vydělal 50 dolarů týdně, což byl dvojnásobek výtěžku kina před kterým prodával. R. J. McKenna, který vlastnil řetězec kin, začal jako první prodávat popcorn uvnitř

kina. Brzy získával ročně více než 200 000 dolarů.

Menší kina postupně začala podle McKennova příkladu prodávat popcorn také, zatímco honosné kinopaláce to stále odmítaly a jeden za druhým krachovaly. Malá kina vydělávala díky prodeji popcornu dost na přežití hospodářské krize. Popcorn doslova zachraňoval provoz kin, a to do té míry, že jeden podnikatel krizové éry řekl: „Najdi dobré místo na prodávání popcornu a postav kolem něj kino.“

Tato skromná pochutina významně ovlivnila a podržela výrobu filmů v době, kdy to nejvíce potřebovala. Občerstvení i dnes tvoří více než padesát procent výtěžků kin a díky němu si můžeme koupit lístek do kina poměrně levně. Kdo ví? Možná nebyť popcornu tak bychom dnes neseděli v kinech a neužívali si jednu z nejkrásnějších forem umění a zábavy.

*Mezititulky je natočený tištěný text, který se vkládal do němých snímků mezi natočený děj a má funkci slovního doprovodu.

THE MOMENT^{WW}

Some nights I wonder how I came to where I stand
Like the world keep spinning and things are changing
So many things in my head about how I'm bent
But what is bent can be unbend that's why I ain't raging

Sometimes you just want to enjoy the moment
Just to sense it and forget the world
And even it's amazing where it all went
Easy your mind and say it all without saying a word

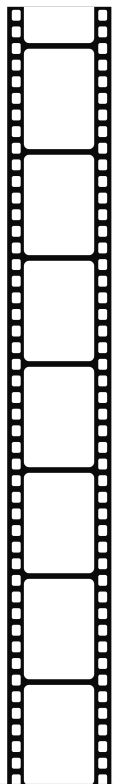
And soon as it's alcohol in my blood and you in my bed
There's just us and nothing else matters in way
The only emotion here is passion waiting to be fed
So let yourself to sense the touches till they don't fade

And you like me and I like you the same
Still I am not talking about some love
Is just a feeling you bring and moment you take
Is just a nature which nowadays we don't feel enough

And you know my body will answer when your body talk
And our minds seems catched on our shapes
Give up on everything let your thoughts take a walk
Fulfill your desires in this eager chase

And I know you and you know me
And we both know that we are here now
Allow yourself to fall deep
And I will help you to be found

Nowadays everything is hidden is symbols and signs
But soon as you are present you see clearly what you need
And I am present and I just want to hear you sighs
Feelingly cutting through my room making me feel real

Faunův labyrint (Španělsko, 2006)

Ve Španělsku roku 1944, mladá nevládní dcera sadistického armádního důstojníka najde cestu do temného, ale okouzujícího magického světa. (fantasy, drama, válečný)

La La Land (USA, 2016)

Jazzový pianista se zamiluje do herečky, která se snaží prosadit v Los Angeles a spolu se snaží dosáhnout svých snů. (muzikál, drama, romantický, komedie)

Obvyklí podezřelí (USA, 1995)

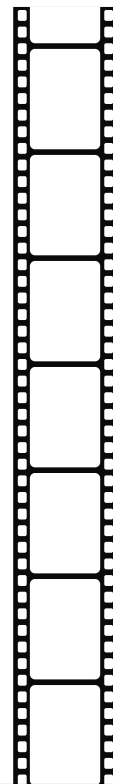
Jediný pozůstalý vypráví o složitých událostech, které vedly ke krvavé přestřelce na lodi. Vše to začalo náhodným setkáním pěti kriminálních v base. (krimi, drama)

Sing Street (Irsko, 2016)

Chlapec vyrůstající v Dublinu během osmdesátých let uniká své upjaté rodině tím, že založí kapelu, aby zapůsobil na dívku, která se mu líbí. (hudební, drama, komeide)

Absolvent (USA, 1967)

Mladý, beziluzní vysokoškolský absolvent je v problémech kvůli dceři své postarší milenky. (komedie, drama, romantický)

NEJSLAVNĚJŠÍ Z NEJDIVNĚJŠÍCH

rozhovor s mezinárodní
elektroswingovou hvězdou

Mydy Rabycad

Mydy Rabycad, to je česká electroswingová kapela, která zavítá k nám na Vsetín do Tří Opic už 25. března. Vystupování v zahraničí je pro ně splněným snem, dokonce si zahráli i na slavném britském festivalu Glastonbury. Připravili jsme si pro vás s kapelou rozhovor, ve kterém se dozvíte, proč svému hudebnímu stylu říkají glamtronic, co pro ně znamená inspirace nebo také proč dávají přednost anglickým textům. Doufáme, že si koncert ve Třech Opicích nenecháte ujít.

Víme, že třetinu koncertů odehrajete v zahraničí. Je to splněný sen? Kolik času strávíte na cestách? Jaký byl váš nejnezapomenutelnější zážitek z turné?

Honzík: Hrát v zahraničí jsme vždycky chtěli, takže jsme strašně rádi, že se nám to daří. Je to ale samozřejmě hodně náročné, a to jak časově, tak finančně. Z toho důvodu ne všude létáme, hlavně po okolních zemích Evropy jezdíme většinou dodávkou. Takže třeba při takové cestě do Anglie trvá jedna cesta skoro 24 hodin. A to samé i cesta zpátky.

Mikuláš: Určitě to za to ale stojí, klub nebo festival plný nadšených lidí nás vždy na další cestu nabí-

je. Navíc je to skvělý pocit, mít možnost prezentovat naši hudbu zahraničnímu publiku. Nejnezapomenutelnějším zážitkem byl asi koncert v Turecku, tam bylo nadšení lidí o to větší, že si dobře uvědomují, jak se západní umělci do jejich země bojí, protože je tam jisté bezpečnostní riziko a proto se snaží důrazně dávat najevo vděk těm, kteří se nebojí a stejně přijedou.

Jste česká kapela ale vaše texty jsou v angličtině. Proč anglicky? Nepřemýšleli jste někdy nad tím, že budete texty psát česky?

Něro: Od začátku jsme věděli, že nechceme zůstat jenom lokální kapelou, ba naopak být kapelou co nejsvětovější. Proto byla angličtina logickou volbou. Je fajn, když lidi rozumí tomu, o čem zpíváte a angličtina je v tomhle taková nejuniverzálnější. Nad češtinou jsme neuvažovali, leda by snad šlo o nějakou píseň k podpoře něčeho čistě lokálního.

Honzík: Angličtina hlavně kvůli tomu, že už od začátku jsme toužili po expanzi do zahraničí, což je s českými texty prakticky nereálné. Taky chceme svými texty něco sdělovat, a pokud tomu nemůžou zahraniční fanoušci rozumět, o

dost velkou část toho sdělení je ochuzujeme. U českých fanoušků předpokládáme, že anglicky umí, nebo jsou schopni si naše texty přeložit. Jeden český text jsme ze začátku měli, ale rozhodli jsme se dál tou cestou nejet, úplně nám to nesedělo.

Váš hudební styl je fúzí mnoha různých žánrů elektronické hudby, sami jej nazýváte jako glamtronic. Co má tedy vlastně návštěvník sobotního koncertu v Opicích očekávat, jak jste k němu přišli?

Něro: Začínali jsme s tím, že jsme si řekli, že náš žánr je electroswing. Ale už od začátku to byl vlastně tak trochu jinej electroswing a postupem času se to začalo ještě více odklánět. Tudíž jsme naši směsici electroswingu, elektroniky, popu a glamrockové nablýskanosti pojmenovali Glamtronic.

Honzík: Náš hudební styl se vyvíjí postupně, organicky. Původně vychází z electroswingu, ale časem jsme začali dávat větší důraz na elektroniku, protože tak nás to bavilo a šlo nám to "od srdíčka". Žánrové směřování nijak neplánujeme, prostě píšeme tu hudbu tak, jak nás napadá. Označení glamtronic jsme vymysleli až dodatečně, pro nás to vyjadřuje spojení elek-

tronické hudby a "glamu", blyštivosti, což je naše oblíbená vizuální stránka.

Jak se česká kapela za čtyři roky dostane na jeden z největších britských festivalů? Mohli byste nám říct, jaký je rozdíl mezi hraním na tak velkém festivalu a například v místním klubu jako jsou Tři Opice? Kde se vám hraje líp?

Žofie: Na tuhle otázku se nás teď lidi často ptají, až jsem začala přemýšlet nad tím, k čemu bych to přirovnala, aby si to i nehupebník dokázal představit. Menší koncert totiž ani zdaleka neznamená horší. Je to jako když koukáte na film. Jednou doma, občas v kině, někdy u kamaráda. Doma je to mnohem intimnější, v kině naopak monštrózní, u kámoše si o tom zas můžete pokecat. Každý má své. Důležitý ale je, že dojem z filmu prostředí nezmění, lidi ano. Takže i když hrajeme v menším klubu než je britský festival a vy si to užíváte, užíváme si to s váma.

Pokud tě zajímá víc, celý rozhovor najdeš na našich připravovaných webových stránkách. Pro více informací sleduj náš facebook a instagram.

TGM

Šéfredaktor: Pan Kyn

Grafické zpracování: Pan Kyn

Tvůrčí tým: Emma Marková, Matěj Šak,

Kateřina Strnadová, Kryštof Kupčík, Kryštof Kovář,

Laura Doanová, Kateřina Houserová

Kontakt (Redakce): redakce@mgvsetin.cz

Tisk: Ethics Ostrava s.r.o.

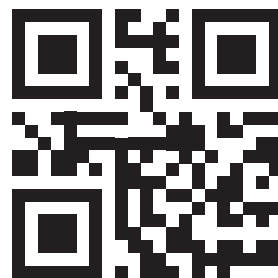
Číslo čtvrté

© 2017

FEEDBACK

ZPĚTNÁ VAZBA

KRÁTKÝ
DOTAZNÍK

PROSÍME O
VYPLNĚNÍ

goo.gl/ET4wZ7